

maal, som det vil være vanskeligt for Administrationen at afgjøre. Der er f. Ex. Kirkesangerens Stilling. Hvem er Kirkesanger ved en saadan Gudstjeneste, der afholdes i en Kirke af en Præst fra et andet Sogn? Er det den Kirkesanger, der er i selve Sognet, eller er det Kirkesangeren hos den Præst, som kommer tilreisende? Hvis Kirkesangeren i selve Sognet ikke er forpligtet til at møde ved en saadan Leilighed, hvem paahviler da Ansvaret med Hensyn til Brugten af de kirkelige Aar, hvem paahviler der Forpligtelse til den Reengjøring af Kirken, der kan foranlediges ved en saadan særlig Brug af den? Det er Spørgsmaal, som jeg indrømmer det, i sig selv maaskee kunne forekomme som høist ubetydelige, men som dog give Anledning til ikke liden Vanskelighed. Jeg for mit Vedkommende vil saaledes ikke see mig istand til at stemme for det foreliggende Lovforslag.

Det skal ikke mangle paa, at Administrationen arbejder hen til overalt, hvor det uden Ulempe kan lade sig gjøre, at tilvejebringe en saadan Frihed som den, der her er foreslaaet; men jeg anseer Spørgsmaalet for i det væsentlige at henhøre under Administrationen. Jeg anseer det for ønskeligt, at Sagen ikke udgaaer af den administrative Afgjørelse, da der derved kunde fremkaldes Misbrug og Misligheder, som vilde udfordre, at Administrationen paa anden Maade skred ind, ligesom der er en Deel Spørgsmaal, som, hvor underordnede de end ere, vilde faae Betydning og give Anledning til Vanskeligheder ligeoverfor Loven i den Skikkelse, hvori den nu foreligget.

N. P. Hansen: De administrative Regler, hvorved den høitærede Minister mener at kunne afhjælpe disse Sager, hvorom her er Tale, antager jeg i Særdeleshed maa kunne bringes i Anvendelse i de enkelte Tilfælde, hvor en Geistlig forlader sin egen Menighed for at pleie andre Menigheder; men ved en saaa omfattende Regel, som her er foreslaaet, forekommer det mig, at Sagen i sin Almindelighed maa ordnes, og naar der savnes en klar Lov i den her omtalte Retning, bør den efter min Mening gives, for at den kan forstaaes og efterledes som almindelig Regel. Denne Be-

tragtning vil jeg fastholde og derfor bede det høitærede Thing vedtage Forslaget.

G. Petersen: Hvorvidt Administrationen kan ordne, og hvorvidt den vil ordne disse Forhold, veed jeg ikke, men at de ikke hidtil ere ordnede administrativt, det veed jeg; at der maaskee er sendt et Circulaire eller et Brev til vedkommende Præst, som har afstedkommet Uorden ved en saadan Leilighed, naar Uordenen først er skeet, det er vel muligt, men det kan dog ikke afhjælpe Mangelen, naar det ikke er blevet offentligt bekendt. Jeg tilstaaer, at denne Sag efter min Mening meget godt havde kunnet været ordnet, hvorom der da ogsaa i sin Tid er blevet givet Løfte, men det er ikke skeet. Hvad den høitærede Minister omtalte om Præster, som han meente vilde udfolde en særegen Virksomhed ved at reise omkring, da staaer dette efter mit Skjønne ikke i fjerneste Forbindelse med nærværende Lovforslag. Dette er kun for dem, der have løst Sognebaandet, og derfor have vi betragtet det som et Tillæg til Loven om Sognebaandets Løsning. Det er, som sagt, kun for dem, der have løst Sognebaandet, og som have henvendt sig til en bestemt Præst; thi her er ikke Tale om, at han skal reise omkring til dem, men kun om, at det kan blive muligt for dem at benytte den Præst, til hvem de have henvendt sig, i deres Sognekirke ved kirkelige Handlinger, ved Begravelser eller ved andre Leiligheder, uden at de udsættes for at forstyrres paa en usømmelig Maade. Det skulde gjøre mig ondt, om det ikke kunde bringes dertil, at vi kunne faae Orden i en Sag af denne Natur, og er Sognebaandets Løsning ret og retfærdigt, da lad det blive ordnet saaledes, at Vedkommende kunne finde sig beroligede og tilfredsstillede derved. Jeg er ikke i det Tilfælde, at jeg for min egen Person føler for Dieblisset nogen Trang i denne Retning; om jeg kan komme dertil, veed jeg naturligvis ikke. Naar man har en Lov i denne Retning, kan jeg skjænde jeg vel veed, at det just ikke er Mange, som benytte den, men at det dog heller ikke er saa Faa, som have følt Trang til den, ikke skjønne, hvorfor man ikke skulde kunne bringe det dertil, at Sagen blev ordnet paa en ordentlig og sømmelig Maade, hvilket jeg rigtig-